

da se nasmehnem minulemu
dnevu. Četudi zamudiš – ne,
ne, jaz nisem Boter Mesec,
ne bom te pošiljal, da bi
za kazen svetila na kakšni
drugi Zemlji kakšnemu drugemu
Roku. Preveč sem odvisen od
tvojega zvezdnega prahu,
ki mi kot koščki sreče
osvetljujejo neznano in
skrivnostno Rimsko cesto.

• • •

Ni ne dobro ne slabo
ne črno ne modro.
Živeči na robu diha
trepetajoč od izgubljenega pisma,
ki občudoval bi ga vsak poet:
še vedno imam umazane roke,
zbledel je nasmeh, zagon,
na krilih se vosek stopil je.
Igram se s svinčnikom,
poslušam radio, a ga ne slišim.
Romantika – bull shit!
Vse je le pesek v oči,
ostane le bolečina.
Ne – zato ne rabiš droge,
dosti je le nesrečna ljubezen.

JOŽE PETERNELJ-MAUSAR

Žiri

KOLHOZ V PRISMODAVCIH

PRIŠLA JE ŽE DRUGA ZIMA IN Z NJO BOŽIČ

Policaj Karabač je imel že ves mesec polne roke dela. Paragrafi ministra Emila in Čuka so bili strogi. Zato pa so v Prismodovcih imeli srečo z dobrim policajem Karabačem. Ta bo že uredil po »zakonu«. Tako je zahteval tudi gozdar Čuk.

»Predvsem prosim, da se za božič ne bo odsekala nobena smrečica.«

»Misliš na kolhozni ali na privatni zemlji?«

»Nikjer! Razumeš, nikjer. Zdaj so gozdovi naši, pod mojo komando.«

»Prav, tovariš Čuk. Vse bo po zakonu,« je rekel ponižni in hudomušni Tepkar. Pa je svoje moral dodati še Klofutar. »To je eno, kar ti je naročil Čuk. Drugo pa je: vse gostilne, čeravno so naše, zapreti točno ob desetih zvečer. Nihče se ne bo tam grel in čakal polnočnice. Dovolj nam je teh pravljic o božiču in čas je, da se tudi v Prismodovcih spametujejo in spoznajo, da je prava resnica samo na naši modri strani!«

»Tako je,« je pribil Čuk. Karabač pa je že študiral svoje prijeme, kako bo uredil s Prismodovci, da bodo njegovi nadrejeni zadovoljni z njegovim delom, ki je tako pomembno.

Že ves mesec je bil v akciji in ni našel nič spotakljivega. Ti pregnani Prismodovci so se mu vedno znali izmikati. Ali pa je tudi v njem nekaj nerodnega? je sam podvomil o sebi. Če bo šlo tako naprej, bodo na oblastnem forumu nejevoljni ob njegovem poročilu.

Pa je Karabač končno zalotil pravega falota. Bil je sam odbornik Tepkar v zahmašni obleki, z dolgim žakljem pod pazduho jo je mahal proti farovžu.

»Hopla! Kaj pa ti, lump, pa v zahmašni obleki nosiš v žaklju?« Tepkar se ni dal zmeti.

»Smrekico nesem v farovž za gospoda župnika.«

Karabač je poskočil. »Prvič z gospodi smo opravili, gospodov ni več. Tovariš župnik bi se rekle.«

»No ja, tako sem mislil,« se je vlekel ven Tepkar in že verjel, da sta opravila.

A Karabač se ni dal zmeti. »Torej tako, smrečico praviš, pa tako dolga vreča za drevesce? Zakaj ga pa nosiš v vreči, a?«

»No ja, mrzaj je že, pa ne bi rad, da bi me gospod župnik, oziroma tovariš župnik karal, da sem mu prinesel pomrznjeno drevesce.«

»No, naj bo po tvojem. To menda veš, da po Čukovi odredbi v gozdu ne smemo ničesar odsekati brez njegovega dovoljenja. Se pravi brez njegovega žiga. Upam pa, da je nisi sunil v kolhozni gmajni?«

»Ne, tovariš Karabač. Vem, da se smrečice ne smejo sekati. Zato jo nisem odsekal, ampak odrezal. To je menda dovoljeno, mar ne?«

»Bo nekaj takega. Samo, da je po zakonu. Zdaj pa odveži vrečo, da na kraju samem vidim, kako je s to rečjo.« Tepkar je odvezal vrečo in iz nje je pomolel čudno objeden štrcelj.

Karabač je z žepno svetilko posvetil nanj. »Ha. Mar si to debelo smrečico odgriznil, da je tako objedena?«

»Ne, tovariš Karabač,« se je naredil Tepkar ponižanega. Verjemi, da sem jo celo uro rezal. Poglej moj žulj na roki. Ker sem pri KLOF-u vem, da se smrečice ne smejo sekati. Odrezati pa tovariš Čuk pusti, kar hočeš, seveda v svoji gmajni.«

»Naj ti bo. V glavnem nisi prekršil zakona. A glej, da k temu ne boš spodbujal drugih sovaščanov, ki so vsi polni lumparij, kadar ni treba. Nocoj imam še polne roke dela. Zato se mi čimprej spravi izpod nog.«

»Lahko noč, tovariš Karabač. Samo, da nisem kaj zakrivil,« je zvito dejal Tepkar, zavezal vrečo, da ne bi smrečica »pomrznila,« in odkoračil proti farovžu.

Šele potem, ko je Tepkar opravil v farovžu, je odšel na sestanek na KLOF. Skoraj je pozabil na svojo odborniško dolžnost, zato je pohitel.

Vstopil je ves opehan in kmalu spoznal, da bodo navzoči tudi iz uprave za preganjanje lumpov.

Klofutar je ravno in zagreto razpravljaval o množici sovražnikov nove modre družbe. A se je vseeno obregnil ob zamudnika Tepkarja. »No? In ti Tepkar spet zamujaš. Pa ne, da si se spet smukal okrog cerkve?« Tepkar se je pomuzano popraskal za ušesi in obotavljivo odgovoril. »No ja. Ravno okrog cerkve ne. Bil pa sem v farovžu. Plačal sem mašo za rajno mamo. No pa še nekaj jajčk sem nesel gospodu župniku, oziroma tovarišu župniku,« je dejal Tepkar ponižno. A Klofutar je kar poskočil.

»Torej tako? Za obvezno oddajo ni jajčk, za fajmoštra pa jih imaš dovolj.«

Tepkar se je namuznil, kakor božji volem in že hotel nekaj reči, pa ga je prehitel besni Klofutar.

»Tovariši iz uprave preganjanje lumpov, zdaj ste sami priče s kakšnimi nepridipravi se ubadamo tu na vasi. No in nazadnje pa nam zagode še naš odbornik Tepkar, ki smo zaradi njegove neomajne poštenosti nekaj dali nanj in ga vzeli medse.«

In tako plodna razprava se je nadaljevala pozno v noč. Vsi so razgreto razpravljali, le Tepkar se ta večer ni oglasil. V sebi je premleval župnikove besede. »Bolje je, da si v gostilni in misliš na cerkev, kakor da si v cerkvi pa misliš na gostilno.«

RUDI BERNIK

Selca

PA BOM STOPIL PREDENJ

Položil je vame nešteto stvari,
odprl globin hrepenenje,
počasen korak in medle roke,
ni rekel besede,
le luč naj gori.

Po svetu zdaj hodim,
se smejem in blodim,
odkrivam življenja vrtove
in včasih darujem mu svoje plodove.

PAJEK

Vem za tvoje nemirne nožice
prijatelj,
ki v meni domuješ

na nebo si pripel nit
in se spustil
in tkal
tkal srce
glavo
svojo dušo vtikal v bežeče niti

postal si sluga mreže
stvar in slep v mnogopotju
pozabljaš na tenko svilnato nit.

MOJ VRC

V novo jutro stopam
z delčkom prejšnjega dne.